

Tác Giả và Tác Phẩm

Trương Phú Thứ

Tiểu sử

***

Tác phẩm

***

tranh Nguyễn Châu Giang

Mục Lục

Ngày Tết nhớ mẹ - 2
Những mảnh tình xuân - 4

(Tìm bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Ngày Tết nhớ mẹ

Lúc tôi “gỡ” những dòng chữ này thì nơi quê nhà hai người con nhỏ nhất của u tôi đang tổ chức mừng thượng thọ chín mươi tuổi cho u tôi. Nếu u tôi còn ở Mỹ thì là ngày sinh nhật chín mươi ba tuổi. Chú út và cô áp út đã dự định từ lâu sẽ báo hiếu bà cụ bằng một bữa tiệc linh đình với họ hàng xóm giềng.

Vài năm nay, u tôi bị lẫn nhiều. Đầu óc gần như không còn hoạt động gì nữa nhưng cơ thể thì vẫn khoẻ mạnh. Những chuyện bốn năm chục năm về trước, u tôi nhớ đến từng chi tiết. Chuyện gì mới xảy ra ngày hôm nay hoặc cách vài ba năm thì lại quên chẳng biết đầu vào đâu. U tôi vẫn đi lại ăn uống bình thường và không hề phải dùng bất cứ loại thuốc men gì. Mỗi ngày u tôi còn nhai nát mấy quả cau. Lúc nào u tôi cũng cười, môi đỏ tươi, chuyện trò rôm rả, “cốt trầu đỏ thắm làn môi mẹ”. Ở vào tuổi của u tôi mà có được sức khoẻ như vậy cũng hiếm lắm. Ông chú tôi cứ nói đùa "ngày trước, mỗi lần sinh các anh chị thì bác uống đến mấy chục bát nước đá nên bây giờ mới được như vậy". Tôi nhớ cách đây có đến mười năm, ông Thủ tướng Ấn Độ khuyên dân chúng mỗi ngày nên uống lấy một bát nước đá. Bản thân ông ngày nào cũng đá vào cái ly rồi uống chính nước đá của ông. Chắc là ông Thủ tướng phải kinh qua những kinh nghiệm bản thân cũng như có nhiều dữ kiện chắc chắn nên mới khuyên bảo dân chúng như vậy.

Cả cuộc đời của u tôi là một chuỗi ngày vất vả khó nhọc. Đến tuổi già cũng được an nhàn, các con cháu hết lòng phụng dưỡng nên u tôi cũng phần nào được an ủi và yên lòng. Trải qua bao nhiêu cay đắng nhọc nhằn của cuộc đời, u tôi vẫn luôn vui vẻ chịu đựng và phó thác tất cả trong sự quan phòng của Thiên Chúa. U tôi rất ngoan đạo, mỗi ngày vài ba lần đi nhà thờ cầu nguyện. Trong nhà lúc nào cũng râm rì những câu kinh, buổi sáng lúc vừa thức dậy, buổi tối trước khi đi ngủ. U tôi thuộc nhiều bài hát đạo, thỉnh thoảng cũng cất tiếng hát một mình rất nhỏ nhẹ và cung kính. Chắc thời con gái u tôi cũng đã là một ca viên trong hội hát của nhà thờ. Tiếng hát con gái của u tôi phải mượt mà như giải lụa dưới nắng xuân, phải tinh khôi trong suốt như khối thủy tinh trong nắng hè.

Năm mới đến với những ngày Tết vui tươi rộn ràng. Người giàu có Tết của người giàu với cỗ bàn đủ món, quần áo lụa là đủ bộ. Người nghèo manh áo vá che thân, ngày đầu năm dè dặt đựng dưa miếng thịt gọi là hơi hướm Tết nhất. Nhưng giàu hay nghèo thì ai cũng hy vọng, cũng mơ ước vào ngày tháng trong năm mới được khoẻ mạnh hơn, may mắn hơn, cơm no hơn và áo ấm hơn.

Giờ đây, không được ngồi bên cạnh người mẹ yêu quý trong giây phút giao hoà của Trời Đất và quê hương mến thương xa đến nửa vòng trái đất, những ngày Tết năm xưa đang chạy nhảy trong tôi. Quang cảnh chợ Tết và bao nhiêu niềm vui của ngày Tết lúc tôi mới lên năm tuổi đang lao xao chạy nhảy trên chuyến xe u tôi cũng tôi đưa về miền dĩ vãng. U tôi dắt tay tôi đi chợ Tết, tay kia xách một cái bị cói. Hôm nay u tôi diện đẹp lắm. Khăn nhung quần lĩnh, áo len màu đỏ thắm, lưng thắt ruột tượng màu xanh da trời buông thõng bên hông. Thời con gái u tôi là một thiếu nữ xinh đẹp nhất vùng. Chẳng thế mà thầy tôi, một học sinh đã nhiều năm “nói tiếng tây nhiều hơn tiếng ta” và quen với lối sống thành thị đã “phải lòng” u tôi. Mãi đến cách đây mấy năm, u tôi vẫn còn nhớ lại ngày cưới với hơn một trăm chiếc xe tay và tiệc tùng đình đám đến cả hơn tuần lễ.

Đường đê dưới cơn mưa phùn ở miền Bắc chỉ hơi ẩm ướt. Những vạt hoa cải vàng nhạt nhòa dưới chân đê chạy dài ra đến tận bờ sông. U tôi rón rén bước đi nhẹ nhàng dưới làn nước mờ sương của buổi sớm mai lúc trời đất chuyển mình bước sang xuân. Tiếng người gọi nhau nói

cười rộn rã, ai cũng hớn hở chờ đón những ngày tháng trong năm mới tràn đầy phúc lộc và thật nhiều may mắn. Con đường đi đến chợ huyện tràn ngập những xô xao rộn ràng của một mùa xuân mới.

Đến chợ huyện, u tôi mua cho tôi hai cái bánh rán. Chiếc bánh rán tròn như quả quít, lớp mặt bóng nhẫy dưới những hạt vừng óng ả vàng rộm. Nhân đậu xanh ngậy mùi đường mía thơm ngào ngạt. Tôi bám áo u tôi đi xem chợ, vừa ăn bánh vừa xem một ông già làm những con tò he đủ màu sắc với nhiều hình thù của muông thú. Phiên chợ ngày Tết chắc hẳn phải nhiều người mua bán hơn những buổi chợ quanh năm. Người đi người đến ai cũng có vẻ vội vàng tất bật mua bán. Gặp những người trong làng, u tôi đều đứng lại chuyện trò một lúc. Chuyện mùa màng, chuyện sắm sửa những vật dụng và đồ ăn thức uống cho ba ngày Tết.

Chợ Tết ở nơi thôn dã nghèo nàn nhưng thật vui vẻ. Mọi người ai cũng muốn quên đi những khó nhọc vất vả trong năm, những buồn phiền lo lắng cũng được xếp lại một xó để có được một niềm vui sau những ngày dầm mưa giã nắng ngoài đồng ruộng, “bán mặt cho đất bán lưng cho trời”. Cô hàng xén cười tươi, áo nâu non quần lĩnh đen nhánh, cất lời chào hỏi mời mọc mua bán. Giọng chào hàng trong trẻo thật duyên dáng của cô hàng xén như cầm chân đám trai tráng ngẩn ngơ nhìn. Những chiếc bút máy bên một chồng vở còn thơm mùi giấy của cô hàng xén là một ước ao của tôi nhưng ước ao ấy chỉ là mộng mơ vào những ngày mới chập chững đánh vần tập đọc. Ông hàng thịt mặt mũi bóng nhẫy, tay dao tay thớt hò hét sai bảo vợ con. Thầy u tôi đánh đụng với chú tôi con lợn gần một tạ, đủ thịt để làm giò nem ninh mọc trong suốt cả những ngày Tết kéo dài cho đến giữa tháng Giêng. U tôi đi ngang qua hàng thịt nhưng cũng đứng lại hỏi han xem giá cả ra sao. Cụ lang ngồi giữa hai bờ đựng thuốc Nam bắt mạch hốt thuốc, mùi thơm của những vị thuốc Bắc thoang thoang trong cơn gió nhẹ. Ông thầy bói ngồi chồm hồm ngáp vặt chờ thân chủ, đôi kính đen như mờ mịt sau cây nhang đã gần tàn, hai cái chân gà khô khăng khịu trong một cái đĩa đặt trên mặt tráp nhìn thật trọi trọi như vận may rủi của chính ông thầy. Chỗ ngồi của người bán rau quả chiếm gần nửa chợ. Những bó cải ngồng non xanh biếc bên cạnh rễ quýt vàng thẫm. Rau thơm rau mùi chẳng thiếu thứ nào. Mấy bà hàng rau khăn mỏ quạ kín đầu, bã trầu đỏ thắm cắn răng chuyện trò âm ỉ. Mấy tiếng cãi nhau lọt thỏm vào tiếng nói tiếng cười hớn hở mừng xuân đón Tết.

Đến gần trưa, u tôi dẫn tôi đến khu hàng quán ăn uống. Gánh phở, hàng thịt chó, hàng bán lòng lợn tiết canh và nhiều thức ăn uống khác. U tôi xà vào một gánh bún riêu có vẻ quen thuộc. Gọi là gánh bún riêu nhưng khi cô hàng dọn lên chiếc mẹt có một nắm rau chuối rau thơm thì hai bát “bún” lại là bánh đúc thái nhỏ. Gạch cua đồng nổi lênh bênh trên bát “bún” lấm tấm vàng. Nước canh cua ngọt lịm thơm ngai ngái mùi đất. Chắc là những con cua từ trong hang bò ra chưa kịp rửa sạch bùn đất đã bò vào nồi làm món ăn ngọt ngào thơm ngon cho người dân quê. Tôi cũng được ăn một bát to như bát của u tôi, húp cạn bát mà vẫn thòm thèm. Ăn xong cô hàng bún cho tôi một cái kẹo bột và mời u tôi miếng trầu. Chuyện trò qua lại với cô hàng bún một lúc rồi u tôi dẫn tôi sang chỗ bán đồ chơi cho trẻ con. U tôi mua cho tôi một con gà làm bằng đất. Con gà trống có cái mào đỏ chót và bộ lông vàng mượt. Trên lưng con gà có một cái ống còn thơm mùi tre, tôi thổi hết hơi vào, con gà gáy vang trời. Thích quá! U tôi còn mua cho tôi một bức tranh Tết vẽ một đám lợn con đang bú mẹ. Con lợn xề nằm lim dim mắt âu yếm đàn con. Năm nay tôi đã biết đọc biết viết nhưng đêm đến tôi vẫn rúc vào nách u tôi ngủ mê mết. Hơi ấm của u tôi là bếp lửa mền yêu, dạt dào lòng mẹ bao bọc chở che.

Sắm sửa Tết cho tôi xong rồi, u tôi mới đến chỗ bán mật. Bà bán mật gặp khách hàng quen cầm tay u tôi mời chào rồi rít. U tôi lấy trong bị cói ra một cái lọ sành mua đầy mật rồi cũng mua một lọ chè Tàu và vài loại mứt cho ngày Tết. Đến hàng bán vải vóc thì u tôi mới thực sự bận rộn so sánh hàng tốt xấu và giá cả cho khỏi bị hớ. Tiếng xé những vuông vải đủ màu xoàn xoạt trong gió. U tôi mua vải cho cả nhà để sang xuân gọi thợ may đến đo cắt. U tôi cũng không quên mua vải để khâu cho bà nội tôi cái áo bông.

Chợ búa mua sắm xong thì cũng đã đến giờ phải đi về. U tôi một tay xách cái bị cói, tay kia cặp những xấp vải còn thơm bột hồ đi trên đường đê. Tôi nắm áo u tôi nhẩy chân sáo giữa những người đi người về. Ai cũng cười cợt chuyện trò to tiếng. Các bà mời nhau ăn trà, các ông dừng chân bên bờ đê mang cái điều cày ra hút thuốc lảo khói mù mịt. Lúc xuống khỏi bờ đê rẽ xuống con đường ngay đình làng, u tôi bảo đến mừng năm Tết có phường hát đến “làm trò”. Tôi chưa được xem “làm trò” bao giờ nên cũng không có gì thích thú. Tôi thích ở nhà thổi con gà trống gáy và chơi cục pháo xiết. Tiếng gáy của con gà trống và tiếng lẹt đẹt của cục pháo xiết là Tết, là mùa xuân mới rộn ràng của tôi.

Chiều ngày mừng một Tết, tôi gọi điện thoại về chúc thọ và mừng tuổi u tôi: “*U có khoẻ không? U ăn Tết có to không?*”

Tiếng nói của u tôi vẫn to và khoẻ, giọng thật vui: “*Cám ơn ông, Chúa thương tôi vẫn khoẻ. Chiều nay mời ông về soi cơm nhà.*”

U tôi đã không nhận ra được tiếng nói của đứa con mà u đã mang nặng đẻ đau. Tôi ngậm ngùi chưa biết nói gì thì u tôi tiếp: “*Cây quít nhà mình sai quả lắm. Mấy con lợn chóng nhón quá.*”

Cây quít và mấy con lợn u tôi nói đến là chuyện ngày xưa ngày xưa, nơi chốn mà u tôi đã cầm tay dắt tôi đi chợ Tết, một làng quê nhỏ bé nghèo nàn dưới chân núi Gôi cạnh dòng sông Lò Gạch bốn mùa nước đỏ quạch như nhuộm phẩm. U tôi vẫn còn những ngày Tết đầy hương sắc với một trời kỷ niệm và một mùa xuân vui tươi chan hoà Hồng Ân.

Những mảnh tình xuân

Tết Kỷ Dậu năm 1969 là Tết duy nhất của tôi trong quân ngũ, lúc đang thụ huấn trường Bộ Binh Thủ Đức. Kinh qua với mấy chú Việt Cộng gian manh lật lọng vào Tết Mậu Thân nên tất cả đơn vị quân đội trên toàn quốc đều ở trong tình trạng ứng chiến thường trực. Mặc dù còn đang ở trong giai đoạn luyện tập ở quân trường nhưng chúng tôi đã có hơn sáu tháng cơm lính, cũng được đặt trong tình trạng báo động khẩn trương. Lệnh cấm trại không làm cho sinh viên độc thân “méo mặt” như những anh chàng có gia đình, Tết mà không có ở nhà thì vợ con chờ trông. Từ những chiếc radio bỏ túi, mấy anh chị ca sĩ máy nước lại còn phang túi bụi vào cái buồn da diết của

Nhà thờ Chánh Toà Thái Bình
Nguồn: catholic.org.tw

những người phải xa vợ con vào những giờ phút linh thiêng nhất của gia đình bằng những bài hát vợ vẫn nhưng cũng đủ làm lòng người vốn đã mang máng buồn lại càng ảm đạm hơn.

Tiểu đội tôi gồm mười hai tên lớn nhỏ đủ mọi thành phần trong xã hội. Già nhất là ông luật sư Hòa “tuổi thọ” đã trên ba bó, có vợ và hai con. Trẻ nhất là thằng Khá mới vừa mười tám tuổi. Đúng là tình bạn nhà binh, chúng tôi sống với nhau chung đưng từ lý cả phê đến điều thuốc lá nhưng lúc nào cũng rất huynh đệ chi binh. Đành rằng những va chạm vẫn xảy ra hàng ngày. Tôi nhập vào tổ ba người với ông Hòa và thằng Khá. Ông Hòa lúc nào cũng lơ mờ, chậm chạp và lè phè tối đa. Ông già này lấy cái nhãn hiệu niên trưởng trong tiểu đội nên tìm đủ mọi cách chống chế cho những sơ sót rất nhiều khi cố ý. Tiểu đội tôi nhiều khi chết lên chết xuống vì những cái triển miên của ông Hòa. Thằng Khá thì lại linh hoạt chăm chỉ và rất gương mẫu trong việc học hành luyện tập. Cậu cả tình nguyện đi lính sau khi đập vỡ chuỗi kỳ thi tú tài hai vì... yêu cô láng giềng, mặc dầu thừa điều kiện để hoãn dịch. Cũng vì cái chuyện tình đơn phương này mà tôi đã trở thành quân sự tình ái cho nó với sự cố vấn tối cao của ông Hòa. Thằng Khá mà tao với tất cả mọi người trong đại đội, riêng gọi tôi và ông Hòa là huynh trưởng. Mặc dầu nó nhiều lần cự nự chúng tôi nhưng chưa bao giờ gay gắt đến độ sứt mẻ tình chiến hữu. Tôi với ông Hòa lại luôn luôn phải nhờ cậy người bạn trẻ ba cái vụ súng đạn nên những lúc nó gắt gỏng chúng tôi chỉ biết nói khéo cho xong chuyện.

Mới qua được vài tuần lễ đầu trong giai đoạn huấn luyện, nhân một buổi tối trời mưa như chút nước, tôi và ông Hòa chui vào poncho đội nón sắt đi ra câu lạc bộ trên đường dẫn tới cổng trường Bộ Binh. Hai tên tân khóa sinh dám gồng mình đi nhậu nhưng chính là vì sự tò mò muốn được chiêm ngưỡng bà chủ quán mà nghe đâu người đẹp đã đưa ông thiếu tướng về bên kia thế giới bằng độc chưởng... thượng mã phong. Chúng tôi vào quán kiếm một cái bàn tận góc tối và kêu một đĩa thịt bò lúc lắc và hai chai bia. Bà chủ, trông vẫn còn bắt mắt, nhìn hai cái đầu trọc lóc bị cháy nắng có vẻ ái ngại nhưng cũng không có ý kiến. Hai thằng lính vừa ăn vừa liếc ngang liếc dọc. Đến khi chúng tôi gọi hai chai bia nữa thì tai họa bắt đầu đổ xuống một viên thiếu úy mặt mũi non choẹt, đến ra lệnh chúng tôi trả tiền, rồi ra phía trước chờ lệnh. Sau khi chúng tôi trình diện, viên thiếu úy cho biết chỗ này chỉ dành riêng cho sĩ quan. Chúng tôi đứng ngoài mưa một lúc thì xe quân cảnh đưa về phòng giam 301. Vào tù ngồi hút thuốc, đuổi muối và nói chuyện “chính trị”, ông luật sư lè nhè:

Nghe thiên hạ đồn cụ Riêm cho cái xe bò lòi ông thiếu tướng ra nghĩa địa.

- Bá láp, ông tổng thống đâu có quờn.
- Mai một cậu lấy vợ kiếm chỗ nào rậm rạp cho chắc ăn.
- Tôi nhờ ông xem trước. Được không?

Đã có tiếng thằng Khá léo nhéo ở phía ngoài, nó được chỉ định lo cơm nước cho tôi và ông Hòa trong thời gian ở tù. Nhờ miệng lưỡi huê dạng của ông thầy cãi khi vừa bước vào phòng tạm giam, đúng là nghề của chàng, nên được biết thay vì ăn cơm tù chúng tôi có thể nhờ mua đồ ăn từ ngoài câu lạc bộ... dành riêng cho sĩ quan. Người lính gác phòng giam sẽ giúp chúng tôi vụ này. Hai ngày ở tù chẳng khác nào đi nghỉ mát. Thằng Khá lãnh công tác đi nuôi tù cũng cũng giờ phút thỏa mái. Khi nó và tay tuần sự đến lãnh về đại đội, chúng tôi vẫn còn bịn rịn chia tay với người lính gác Trên đường về doanh trại, lần đầu tiên thằng Khá chửi thề xài xể tôi và ông Hòa về tội... mê gái. Chúng tôi chỉ im lặng cười xòa.

Thằng Khá cao lớn và có nét mặt rất thư sinh. Nó đẹp trai như tài tử Hồng Kông đóng phim Lương Sơn Bá – Chúc anh Đài, tôi cứ nghĩ như vậy nhưng chưa coi phim Hồng Kông lần nào. Là con một và không hề có một ý niệm gì về người đàn ông đã sinh ra nó để yêu thương hay oán thù. Bà mẹ là giám thị một trường trung học nổi tiếng có những cô học sinh đẹp và học giỏi. Bao nhiêu tình yêu thương thằng Khá dành cho mẹ và nó cũng là lẽ sống của bà. Từ ngày được phép tiếp thân nhân, chúa nhật nào bà cùng lên thăm nó với hai xách nặng đủ đồ ăn thức uống. Những cuối tuần được đi phép, bà cũng sắp xếp cho cậu con đủ lễ bộ. Tôi đã gặp bà một lần khi trung

đội làm công tác vệ sinh và giữ trật tự cho khu tiếp tân. Bà đã đứng tuổi nhưng vẫn giữ được vóc dáng thanh lịch và giọng nói nhỏ nhẹ của nhà giáo.

Đêm giao thừa trung đội ứng tuyến phòng thủ phía nam, tôi thủ chai Martell cổ đen mà người phụ tá của tôi ở một cơ quan hành chính mang đến tuần trước. Ông Hòa và thằng Khá lo đồ ăn. Trên đường ra tuyến, tôi tán nhảm với ông Hòa cho có chuyện:

- Nay ông có chắc về quân pháp không?
- Chắc.
- Sao ông biết?
- Vợ tớ bảo vậy.
- Số ông để bọc vàng, bà chị lo cho mọi chuyện từ bụng đến cẳng chân.
- Vợ tớ muốn gả dì các cháu cho cậu.
- Hoa thơm đánh cả cụm, tôi nghi ông lắm.
- Cậu chỉ nói tầm xàm.

***

Khi tôi và ông Hòa ra đến ngoài tuyến, thằng Khá đã có mặt và đang dọn dẹp để sửa soạn tấm poncho trải trên nền đất cho bàn tiệc tổng cựu nghinh tân. Nói là tuyến phòng thủ nhưng từ trên xuống dưới chỗ nào cũng sạch sẽ. Bờ giao thông hào trước kia là đất đá lờm chờm nhưng được hàng ngàn cánh tay dùng mũ sắt chà láng hết năm này qua năm khác, bây giờ trông như bức tường gạch nung. Mấy tiếng chào hàng của những cô xôi chè, hột vịt lộn hòa lẫn những tiếng hát đón xuân ồm ồm như vịt đục đầu đây. Bàn tiệc tôi có chai Martell, một gói thịt bò khô và sáu cái vịt lộn. Ông Hòa chuyên trị hột vịt lộn với lý do theo đúng ngôn ngữ của là “con bé trông mẩy quá”. Lúc chọn trứng hay trả tiền thế nào chân tay quan bác cũng quờ quạng tí tinh cho đời linh thêm tươi Tôi và thằng Khá không đủ bản lĩnh để tham chiến. Khi thằng Khá cần nhân, tôi giải tỏa áp chiến lược:

- Ông Hòa ăn quen nhịn không quen. Tao với mày từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nhìn thấy nó ra lam sao, không nên théc méc.
- Huỳnh trường dần mặt tui hoài. Bộ thiệt hả?
- Thiệt. Tao sợ.
- Sợ cái gì?
- Tao sợ nó...cắn.
- Xạo.

Lúc đi học thằng Khá cạn nửa chai 33 là tới bến. Nhưng chuyện gì cũng vậy, tập tành mãi rồi cũng quen, mới có sáu tháng lính mà nó “đi” vài chai bia 33 một cách “thong thả”. Đêm giao thừa uống rượu Cognac, nằm dưới giao thông hào, ông Hòa nhớ “bu nó”. Thằng Khá thả hồn mơ cô láng giềng ngon như miếng chả lụa. Còn tôi nhớ về ngày mừng một Tết ôm chân bà nội, kéo cái qua 6 n xuống quá đầu gối chống dít ra ngoài đầu ngõ “để tuổi mới vào cho chóng lớn còn đi cày cho bà”. Được một đồng tiền là đi mua pháo xiết, nằm sấp lên trên sân gạch trước nhà kéo cục pháo xiết, nghe tiếng lách tách với tia lửa nhoáng lên từ chất diêm sinh...

***

Ngày Tết nói chuyện yêu đương là đúng cách. Ông Hòa là loại “hoa có chủ” nên bị loại. Tôi còn độc thân và chưa hề có người yêu cũng chẳng có gì cần lý tới. Chuyện thằng Khá yêu Dung, cô sinh viên ban Việt Văn Đại học Sư Phạm ở ngay trước mặt nhà nó là đề mục chính Tôi lên giọng khuyên bảo:

- Chú mày phải làm sao cho cái bản mặt bớt hơi sữa đi thì mới ăn tiền được. Không người thiếu nữ nào lại muốn “giung giăng giung giẻ” với người yêu mà lại bị thiên hạ tưởng là giết thằng con tai đi mua tà lót!

Ông Hòa, với tư cách là một luật gia bàn về tính cách hợp pháp và hợp lý của tiến trình tấn công người đẹp. Ông kết luận một cách lãng xược:

- Thời buổi bây giờ tiền dâm hậu thú cũng là một sách lược chính trị chứ không phải là một thứ tội gọt đầu bôi vôi như thời còn bộ luật Hồng Đức.

Rồi cũng chính ông Hòa lập sa bàn bày binh bố trận, phác họa kế hoạch phòng thủ và tấn công lấy tên là chiến dịch Hồng Lâu Mộng ra lệnh cho thằng Khá ôm bom ba càng đánh đặc công vào lỗ cốt tình yên của em Dung. Thằng Khá coi mồi thám đòn. Nó thú nhận yêu em Dung vì trông em... "ngon" quá. Hai nhà đối diện với nhau cùng cư xá. Em cứ lớn vồn lượn ngang lược dọc trước mặt nó nên nó chịu trời không thấu, đến thánh cũng phải giã từ thiên đường không hẹn ngày về. Tôi chỉnh nó ngay:

- Từ nay mày phải nói với em Dung có thân hình núi lửa. Mày nói... "ngon", nghe trâu bò quá. Em Dung là sinh viên văn chương. Mày phải dùng lời lẽ văn thơ bóng bẩy mà nhỏ nhẹ tâm tình. Em Dung nào có phải gỗ đá. Ngày một ngày hai thế nào quân ta cũng leo lên lỗ cốt địch chiếm mục tiêu cho ngon.

Thằng Khá có vẻ ưu vì tuổi tác chênh lệch vì em Dung hơn nó tới ba tuổi lận. Ông Hòa gất nặng xị:

- Tình yêu không phân biệt tuổi tác. Cái vấn đề chính là mày phải bằng mọi cách làm cho bàn da dãn thiên hạ biết rằng cuộc đời Khá mà không có em Dung thì không... "khá" được, thì "chết sướng hơn". Mày phải biết là con gái nhẹ lòng nhẹ dạ và rất dễ bị lung lạc. Mày cứ kiên định lập trường và sẵn sàng chết vì yêu thì mới xong chuyện được.

Tôi thêm vào:

- Nếu đánh du kích không xong thì quân ta phải chơi trận địa chiến. Cái vụ này nó hơi ba trợn một tí nhưng mình cũng phải làm tới, nếu không có một chọn lựa nào khác hơn

Trong lúc giảng giải, tôi bị thằng Khá cắt ngang:

- Huynh trưởng chưa có bồ sao lại rành sáu câu vậy?

Tôi lên giọng thầy đời:

- Mày xem mấy khoa học gia không lên mặt trăng mà cũng biết trên ấy chỉ có đất với đá thôi. Tao tuy không có kinh nghiệm bản thân nhưng giỏi... lý thuyết.

Nó có vẻ khẫu phục tâm phục cái biện giải minh bạch của tôi.

***

Chỉ còn một tuần nữa là khóa tôi là lẽ ra trường (1970). Giã từ đời Tăng Nhơn Phú sau hơn chín tháng gian khổ với đủ hi vọng ái ố. Các cô xôi chè với hột vịt lộn đã bắt đầu sụi nói chuyện biệt ly. Mấy bà nấu cơm tháng bắt đầu đi săn lùng con nợ. Ông Hòa đi quân pháp, tôi được biệt phái về nhiệm sở cũ, còn thằng Khá chọn pháo binh. Nó nhất quyết chọn Nhảy Dù hay Thủy Quân Lục Chiến nhưng nhờ Pháo Binh vì nghe lời Dung Thằng Khá tâm sự theo kế hoạch của hai quân sư nên nó pháo tơi bời khói lửa trong những ngày cuối tuần về phép. Dung được đi với bà mẹ... "giám thị" trong ngày mãn khóa. Tôi và ông Hòa cũng có ý định xem Dung... "ngon" đến cỡ nào.

Sau lễ mãn khóa ở Vũ Đình Trường, chúng tôi đã thấy thằng Khá đứng với cô gái như chờ đợi chúng tôi. Từ xa tôi cũng phải dán mắt vào người thiếu nữ có thân hình bốc lửa với chiếc áo dài màu tím chật chội. Tới gần nhìn khuôn mặt không chim sa cá lặn cho lắm nhưng đẹp mặn mà thì tôi thông cảm cho thằng Khá. Trai mới lớn mà đụng cỡ này thì hết đường cài số de. Thằng khá không cần giới thiệu chúng tôi cũng biết là "Dung yêu". Ông Hòa được thể kể lể thành tích dẫn dắt thằng Khá trên con đường tình ái. Dung cười bèn lên nói nhỏ nhẹ khi tôi đòi công nợ:

- Anh Khá nói anh là... con bà phước mà.

- Ông Hòa có bà chị đây. Khá có Dung. Còn vợ tôi đang nằm ở nhà thương Từ Dũ.

Mọi người đều cười vui vẻ sau câu trả lời huê vốn của tôi. Vợ chồng ông Hòa và Dung đều nhắc tôi ghé thăm họ để lấy cái đầu heo. Mấy tháng trôi qua cũng mau lẹ, tôi có đến nhà ông Hòa và

được giới thiệu với Phượng, em gái vợ ông Hòa đang làm việc cho USAID. Phượng thích nhảy đầm, tôi lại không thích cái trò kịch cớm này vì bên mình nắng cháy da cháy thịt ôm nhà bước lui bước tới như đi chợ, rồi mồ hôi nhễ nhại mùi chua khét nồng nặc, thở hồng hộc như vác gạo về. Nên chẳng đi đến đâu...

***

Ngày đám cưới Khá, tôi đến lúc nhà trai đang sửa soạn qua bên kia đường sang nhà gái để đó dâu. Tôi nhập bọn với vợ chồng ông Hòa ở cái bàn tròn kê dưới tàn cây trướng cá. Sau gần một giờ lễ nghi, chúng tôi kéo nhau về nhập bọn bên nhà trai. Đến lúc đó Khá và Dung mới biết có tôi đang ngồi đầu lảo với vợ chồng ông Hòa. Tôi đề nghị ông luật sư rút ưu khuyết điểm của chiến dịch Hồng Lâu Mộng rồi viết ra một binh pháp cho bá quan văn võ làm cẩm nang.

- Chuyện đấm đá thì đã có cụ Tôn Tử lo rồi. Binh pháp để bá tánh yêu đương nhau dài lâu thì còn ai hơn ông với tôi.

Bà vợ ông Hòa kê nhẹ:

- Ông chưa có vợ lại không có bồ. Đùng đây có đây xe mì qua mặt chệt.

Tôi đỡ đòn:

- Bản chức đang thời kỳ chạy luyện tu tịnh. Mai mốt xuống núi đánh ra một chường cô nào trúng đòn thì từ chết đến bị thương

- Nghèo mà ham

***

Sau nghi thức cúng tổ tiên và lễ tơ hồng, nhà hàng bắt đầu dọn đồ ăn thức uống lên bàn. Vợ chồng Kha nhất định kéo tôi sang qua bàn ngồi chung với bạn của Dung. Dung Giới thiệu một lô tên những Tuyết, Nga, Thủy... làm tôi chẳng nhớ tên cô áo gấm xanh đọt chuối ngồi ngay bên cạnh. Mãi cho đến khi có giọng Bắc mềm như tơ:

- Hương nghe nói anh làm lớn và dễ thương lắm.

Không biết vì Cognac hay một phút xuất thần, tôi đã trả lời cô áo gấm xanh đọt chuối một câu nghe không đến nỗi tệ:

- Nhưng chắc không bằng một góc cái dễ thương của Hương.

Suốt cả bữa tiệc tôi và Hương lan man đủ thứ chuyện. Giọng nói thanh thoát và gương mặt dịu hiền đã mang lại cho tôi một mảnh tình xuân Vợ chồng Khá vui vui ra mặt vì tôi “chịu đèn” nhau. Tôi xin địa chỉ Hương để lát nữa đưa Hương về.

Lúc về, tôi ôm thẳng Khá dặn dò:

- Pháo binh phải tác xạ mục tiêu liên tục và cần phải trúng mục tiêu.

Khá đứng nghiêm, dơ tay chào:

- Tuân lệnh huynh trưởng.

Dung cũng nói chen vào:

- Thăm Hương đừng quên mang cho em cái đầu heo nha.

Tôi nhìn Dung đeo “cái ba lô ngược” mới nhú lên bé con con và chỉ biết tùm tùm cười thảm...

Rồi tôi nắm tay Hương đi ra cửa ngấp những nắng xuân.